

Пролог

Крізь осяяне вогнем свічок вікно університету Юкслей — кампусу — настільки ж стародавнього, як і створіння, що в ньому мешкають, було видно деканку та її вампіра. Розмовляли наодинці. Вони вивчали аркуш пергаменту із детальним планом міста, зосередившись на місці поблизу собору, де повільно зникала крапля крові. Деканка особливо шанувала цю мапу, яку передавали з покоління в покоління, як і багато подібних речей, до того, як усе знищили. Вона не знайшла в собі сил пробачити такі втрати.

Перед тим як розчинитись на жовтій сторінці, кров залишила по собі три букви: tot. Смерть.

— Силія Адане мертва, — промовила деканка рівно за годину від початку їхньої зустрічі.

Її вампір розчепірів пальці та відповів ааракською. Як на мертву мову, вона звучала занадто жваво, танцюючи на язичку й звиваючись, немов сполохана змія.

— Отже, так і є. Спадкове право почало діяти.

Деканка підвелася зі стільця і підійшла до вікна. Ніч наступала з лісу, огортаючи своїми довгими пальцями Аратську вежу з її скорботними шпильастими статуями. З пащі статуї лева на кам'яних стінах лилося золоте сяйво. Кожна тварина оживала, щоб освітлювати вестибюлі та коридори.

— Залишилося ще двоє Адане, — промовила вона.

— Ти зрадиш обіцянку? Я думав, вона була твоєю близькою подругою.

Деканка насупила густі брови. Жорстокість її вампіра не поступалася чесності. Ще в часи юності вона зневажала саме цю рису найдужче.

Звісно, вона не хотіла ламати обіцянку. Ось уже кілька тижнів кров Силії на мапі поступово зникала. Її скосила недуга, яку не змогли вилікувати навіть у Юкслеї. Деканка закликала Силію викликати племінниць, де б вони не ховалися, і довірити одній із них продовжувати сімейну традицію допоки не пізно. Впертість — споконвічна вада Адане.

Силія Адане цінувала свободу понад усе, її можна було б назвати себелюбною, якби вона здобула її для себе. Власне, чотирнадцять років тому, після смерті сестри та швагра, Силія з юними племінницями-двійнятами зникла під покровом ночі. Деканка пробачила їй таку зраду лише з однієї причини — горе.

Горе байдуже до обов'язків. Саме тому деканка нарекла його найбільшим ворогом, якого потрібно здолати. Ось чому вона була тут і планувала, а не оплакувала близьку подругу. У ній не залишилось і крихти вагання. Вона пододала горе й це дозволило їй керувати кампусом, у якому панує мир між природними ворогами. Миру настане кінець, якщо звершиться заповіт Адане.

Деканка не хотіла розповідати вампірові, що шкодує про свою обіцянку. На той час це рішення здавалось виправданим. Яке це мало значення, якщо з дівчатами ніколи не можна буде зв'язатися? Деканка була певна, що Силія та її коханий ще матимуть дітей і шляхетний Маєток Адане процвітатиме. Ох, як вона помилилася. Смерть чигала на будинок Адане з особливою пристрасстю, тож у неї не залишилось вибору, окрім як знайти дівчат.

Вона спостерігала, як насувається п'ятьма.

— Ми привеземо дівчину із Зеленого Перевалу за тиждень.

— Як бути з іншою?

— На біду, я гадки не маю, де вона. Кажуть, втекла від опікунів у день свого вісімнадцятиріччя.

Вона перевела погляд на вампіра. Прагнула прочитати на обличчі, чи йому це вже відомо. Колись її дуже непокоїло, яким незворушним здавалося його лице, як його чорні очі пильно дивилися і ніколи не кліпали.

— Можливо, й однієї вдосталь. — Вампір залишався незворушним. — Їхня присутність стане причиною невдоволення.

Деканка знову вдивлялась у вікно.

— Як і все незнайоме.

— Твоя правда, — він визнав. — Я був би щасливий навчати їх. Їхня мати була однією з моїх найкращих студенток.

Історія батьків цих дівчат перетворилася на легенду, але в легендах завжди є нотка трагічності.

— Волієш, аби я її повернув?

— Ні, поїду я.

У віддзеркаленні лінія спотворювала його шкіру кольору червоного дерева.

— Ти ніколи не виїжджаєш за межі Юкслею.

— На жаль, це необхідно.

— Чому?

Деканка зайняла своє місце за столом і спокійно повідомила новини.

— Тому, що Кідан Адане взяли під варту за вбивство двадцять чотири години тому.

Чорні очі вампіра засяяли.

— Чиє життя вона відібрала?

— Це мені невідомо. Досить дивно, проте Кідан певна, що сестра ніколи не втікала. Натомість вона переконана — вампір викрав Джун Адане та привіз в університет усупереч її волі.

Вона знову пильно спостерігала за вампіром, опустивши брови. Він не насупився. Вона захоплювалась тим, як він уживався у своїй стародавній шкірі — вродливий і кремезний, не підвладний плину років, геть такий, як у день їхнього знайомства. Їй — дев'ятнадцять. Йому — п'ять століть. Плин років жахав.

— Мені було б відомо, якби Джун Адане була тут, — просто відповів він.

— Я теж так думаю. Звісно ж, якби такий злочин відбувся, ти б владнав усе як годиться.

— Без вагань.

Він не виказав образи на її слова. Саме це вона цінувала в ньому. Він рідко брав щось близько до серця. І ніколи не брехав. Але часи настали дивні, першою жертвою змін завжди була вірність.

— Звідки у тебе вся ця інформація? — він поцікавився. — Якщо ти стежиш і спостерігаєш за ними — це суперечить обітниці.

Деканка, задоволена, що він пройшов перевірку, вказала на стосик листів біля фігурки тварини — маленької імпали з двома розкішними рогами.

— Кідан Адане пише багато листів, і в кожному з них благає повернути сестру. Я намагалася знайти Джун, але дівчина немов провалилася крізь землю. На біду для Кідан, тітка Силія зробила Юкслей колискою всіх її жахів.

Він рухався мало не зі швидкістю світла, проте був обережний, аби не торкнутися ненароком скляної імпали та взяти листи. Його обережність змусила деканку трішки скривити губи. Через забобони більшість дранаїків уникали прекрасних антилоп — своєю чергою студенти вірили, що потирання статуї лева додасть сили. Під час читання, брови вампіра насупилися, а на чолі утворилася зморшка.

— Ти ні разу не відповіла? — цікавість бриніла в його голосі.

— Я дотримуюся своєї обіцянки.

Він був поруч ось уже сорок років, проте не розумів ні її обіцянок, ні на що вона ладна піти, аби дотримати свого слова. Кружляння довкола її обітниць значно ускладнювало їхнє життя.

— Що ж змінилося?

Вона перечитувала один із листів. Слова Кідан бриніли гнівом і сумом водночас: сонце й місяць страшної втрати.

— Mot sewi yelka!, — деканка відповіла ааракською.

Смерть звільняє нас від тягарів минулого.

Кутик рота вампіра піднявся в подобі усмішки, а таке траплялося дуже рідко. Він повсякчас звеселявся, коли студенти цитували його ж уроки. Тим паче він прожив достатньо довго, аби розуміти справжнє значення цих слів.

Кідан Адане наміряється померти за вісім місяців. План був досить великодушним. Широ кажучи, двох місяців було б достатньо, аби його втілити. Таке відтермінування — жалюгідне намагання помріяти. За інших обставин Кідан ніколи не наважилася б навіть подумати про таку розкіш, проте вона виснажена й поступово згасає у власній кімнаті.

Вона хотіла б знову жити разом із сестрою в їхньому маленькому дивному будиночку. Жити в інший час, коли не потрібно було б доводити свою невинуватість на кожному кроці. Ця думка розсмішила її та, немов лещатами, витягнула з марення. Вона почувалася скривдженою, а якби наважилася про це подумати — жертвою.

Її сміх знову загудів, немов забитий димар, болісно й хрипко. Скільки часу минуло відтоді, як вона востаннє щось промовила? Фіранки щільно затуляли вікна, приховуючи її від камер, тож єдиним джерелом світла була лампа. Вона, як і будь-яке штучне світло, перегрівалася й висушувала повітря, тож Кідан довелось працювати напівроздягнутою, сидячи просто на підлозі.

Піт знову почав крапати з її темного чола на документи, які вона читала, а підібгані ноги вкривали розкидані папери. Вона не могла дозволити собі загасити світло. Не тоді, коли є стільки роботи. Не тоді, коли вона підбралася так близько. Власний розум Кідан тримав її заручницею, змушуючи переживати знову й знову ту фатальну ніч. Вона ніби опинилася в самісінькому пеклі.

Рух, їй потрібен рух. Вона підвелася надто швидко й спиткнулася: кров прилинула до здерев'янілих ніг і паралізувала

її. Вона струсила із себе заціпеніння й зайшла в маленьку кухню.

Вбивця.

Це слово вистрибнуло на неї з газетної статті, приклеєної на холодильник над зображенням темношкірої дівчини.

Кідан Адане була вбивцею. Ця думка мала б розбурхати в ній гострі докори сумління. Вона міцно стиснула губи й зморщила ніс, намагаючись витиснути сльози. Вона зазнала невдачі, як і тієї пекельної ночі. Кідан чекала, коли в ній прокинеться хоча б крихта людяности. Нічого не змінилось. Вона почувалася статуєю, вирізьбленою з найчорнішого каменю — обсидіану.

Кідан наповнила склянку Клацнув затвор камери й замиготіло світло спалаху. Вона рвучко розвернулася до вікна, напій ледь не випав з рук. Фіранки затуляли вікна, проте репортери, немов шуліки, заглядали в найменші шпарини.

«Будь терплячою», — наказувала собі.

Усе скоро владнається. За вісім місяців, точно. Тоді ж було призначено дату суду. Кідан не планувала там з'явитися. Ще до цього знайдуть її зізнання, прикріплене до каркаса ліжка, і всі її жорстокі думки відкривуться для світу.

Ще один спалах об'єктива змусив її здригнутись. Навряд чи їм вдасться хоча б один кадр, проте вирішила вдягнутися, хоча вона не соромилась ні своїх широких стегон, ні повних грудей. Пікантна фотографія могла б стати в пригоді: брутальне втручання в її приватне життя, що розійшлося по всіх усюдах. Це був би досить вдалий хід подій. Вона похитала головою. Ось знову вона роздумувала, як маніпулювати людьми задля вигоди.

Вона подивилась на своє віддзеркалення, і тонкий, кволий голос вихопився з її вуст:

— Ти не така, як вони. Ти не така, як вони.

Вони.

Тітка Силія називала їх дранаїки. Вампіри.

У квартирі було задушливо, але тілом Кідан пробігли сироти. Зовні дранаїки нічим не відрізняються від людей. Саме

це найбільше її непокоїло. Зло не повинно ходити в людській подобі. Це наруга.

Кідан ненавиділа свою тітку. Ненавиділа її бездіяльність. Вона занадто довго зволікала, надто пізно врятувала їх від цього жорстокого суспільства. Можливо, тоді зло не просочилося б у Кідан, коли вона була ще дитиною. Джун не впивалася злом, на відміну від сестри. Її хвороблива залюбеність та нездорове захоплення смертю, колекціонування фільмів, які возвеличують цю культуру, та здійснення самого вбивства — усе це спадок вампірів. Якби ж вона могла голіруч вирвати з грудей своє зіпсоване серце, вона б не вагаючись це зробила.

Вісім місяців.

Полегшення, яке подарували ці слова, прокотилось її тілом. Усього лиш почекаати вісім місяців на смерть. Переконатись, що Джун знайшли. Ще трішки потерпіти своє жалюгідне існування.

Джун дивилась на неї з відкритого ноутбука. Вони зовсім не були схожі, дарма що народилися з різницею в декілька хвилин. Зникнення Джун не отримало жодного розголосу, навіть сусіди були байдужими до її долі. Наскільки іншим було б життя Кідан, якби репортери так ганялись за її зниклою сестрою, як вони полюють на неї? Ні, темношкірі дівчата отримували увагу від суспільства, хіба вчиняючи щось жахливе.

Розкидані папери були результатом відчайдушного пошуку місця під назвою Університет Юкслей. Кідан шукала вже дванадцять місяців і двадцять днів. Її погляд впав на запис, приклеєний під ліжком, а тіло вкрилося дрижаками. Це був запис останньої, жорстокої розмови між Кідан та її жертвою.

«Так краще», — подумала Кідан, мало не всміхаючись. Вона перекладала тягар провини на того, на кого треба, — на свою жертву.

У записі були докази провини: ім'я людини — ні, тварини, — відповідальної за викрадення Джун. Залишалось знайти кляте місце. І його.